

Het magische feest van kleine wonderdjes

Krokante, luide kraakgeluiden onder haar laarzen.

Bij elke stap een kraak, bij elke kraak een kleur: geel, rood, oranje, bruin, goud; hier en daar wat groen.

Anneke was het bos in gestuurd samen met haar oma Tijne, officieel om kastanjes te zoeken, maar in werkelijkheid omdat ze allebei babbelziek waren en, na bijna een uur geklets, de rest van de familie het niet meer aankon.

Anneke was dol op haar oma en hield vooral van alles wat ze samen deden.

Die middag was Annekes gezichtje echter donker, erger dan een bewolkte lucht die bliksem en donders aankondigt.

Ze had liever thuis willen blijven om met de kat Sergej te spelen, maar... welnee! Hup, het bos in met oma.

Oma Tijne liep naast haar, kaarsrecht als een spintol, met een rieten mandje aan haar arm, een lijntje lippenstift en een bos zilverachtig grijs haar.

Ook Anneke was altijd een beetje wild, net als zij.

Kraak, kraak, kraak, wat een saaiheid!

Bij elke stap een kraak.

Anneke bleef lopen op het deken van bladeren en passeerde haar oma, die voorovergebogen de eerste kastanjes aan het rapen was.

Ze had echt geen zin om kastanjes te rapen, ze had geen zin om eekhoorns te zoeken, om hutten te bouwen met takken, om de paddenstoelen op te graven, de giftige waar ze ver weg van moest blijven, kortom ze had echt nergens zin in!

De boomstammen keken toe hoe ze boos en nors voorbijbeende.

De oude eik hoopte dat het meisje zou stoppen of onder zijn bijna kale kruin zou gaan zitten, maar Anneke liep recht door, zonder te kijken waar ze haar voeten neerzette, hoewel haar neus naar de grond was gericht met een lang gezicht.

Ze ontweek een slak die zich doodsbang in zijn huisje opsloot, schopte een klein steentje weg en brak een droge tak door erop te trappen.

Oma Tijne volgde haar op korte afstand, denkend dat vandaag zelfs de appeltaart, die zij samen met Anneke had gemaakt, haar niet vrolijk zou kunnen maken.

Met gefronste wenkbrauwen de handen in de zak, vervolgde Anneke haar weg in een marstempo zonder te letten op de lichte wind die haar tegemoet kwam en die haar omhulde, zonder de reflecties van het bos op het stille water van de vijver te bewonderen, zonder te luisteren naar het ritselen van de bladeren, het luide getjilp van de mussen en het verre gehamer van de specht.

Met de warrige bos haar, vervolgde zij haar weg met een strijdlustige pas.

Zij dacht aan alles en zij dacht aan niets.

Zij zag en zij keek niet, zij hoorde en zij luisterde niet naar het leven dat om haar heen krioelde.

De doordringende en vochtige geur van het bos verbaasde haar niet meer.

"Pff!" dacht Anneke. "Wat saai!" zei ze meteen daarna hardop en ze voegde er niets meer aan toe, want voor zich zag ze een groot geel blad op zijn rug liggen om de laatste zonnestralen op te vangen.

Ze keek omhoog.

Ze hief haar hoofd op om te begrijpen uit welke boom het was gevallen, en het was op dat moment, op dat precieze moment, dat de tijd stil bleef staan.

Tientallen gekleurde bladeren dwarrelden door de lucht, draaiden om zichzelf, dansende nieuwskeurig balletten, vulden de ruimte met levendige en luidruchtig confetti.

De bladeren hielden elkaars hand vast, ze vloeiden samen in kleurrijke, speelse wervelwinden en strooiden vrolijkheid en vrijheid om zich heen, als geleid door een toverstaf.

Anneke plonsde in het veelkleurige tapijt dat zich aan haar voeten uitrolde.

Haar kleine handen, haar wilde haar, haar laarzen, haar hele lichaam zonk weg in het wonder, met de geur van het bos aan de vingers, het concert van de vogeltjes in de verte, het licht dat door de bijna ontblote takken sijpelde.

"Rood, geel, oranje, bruin, goud!" gilde Anneke vrolijk.

"Rood, geel, oranje, bruin, goud!"

En het was meteen feest.